

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 221/2026-38

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a sudcov Ladislava Duditsa a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej WEBBER LEGAL, s.r.o., Duchnovičovo námestie 1, Prešov, proti postupu Krajského súdu v Bratislave v konaniach vedených pod sp. zn. 8Co/233/2019, sp. zn. 8CoCsp/20/2023 a sp. zn. 8CoCsp/5/2026 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Krajského súdu v Bratislave v konaniach vedených pod sp. zn. 8Co/233/2019, sp. zn. 8CoCsp/20/2023 a sp. zn. 8CoCsp/5/2026 **bolo porušené** základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj právo na prerokovanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Sťažovateľke **priznáva** finančné zadostučinenie v sume **2 500 eur**, ktoré jej **je** Krajský súd v Bratislave **povinný** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
3. Krajský súd v Bratislave **je povinný** nahradiť sťažovateľke trovy konania v sume **1 014,41 eur** a zaplatiť ich právnej zástupkyňi sťažovateľky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **nevyhovuje**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 221/2026-27 zo 14. apríla 2026 prijal na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť sťažovateľky vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na súdnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd

(ďalej len „listina“), ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom krajského súdu v konaniach označených v záhlaví. Sťažovateľka zároveň navrhuje, aby ústavný súd prikázal krajskému súdu konať v konaní vedenom pod sp. zn. 8CoCsp/5/2026 bez zbytočných prietahov a priznal jej finančné zadosťučinenie, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z ústavnej sťažnosti a predložených príloh vyplýva, že sťažovateľka (žalobkyňa) sa návrhom na vydanie platobného rozkazu doručeným Okresnému súdu Banská Bystrica (ďalej len „upomínací súd“) 7. februára 2018 domáhala proti žalovanej (banke) zaplata sumy 929,76 eur s príslušenstvom a náhrady trov konania z titulu uhradených úrokov zo zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru. Vo veci bol 13. februára 2018 vydaný platobný rozkaz (sp. zn. 27Up/84/2018), proti ktorému podala žalovaná 2. marca 2018 odpor doručený upomínaciemu súdu 6. marca 2018.

3. Po podaní návrhu na pokračovanie v konaní bola vec postúpená Okresnému súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“), ktorý po prejednaní veci rozhodol rozsudkom č. k. 8Csp/42/2018-287 z 8. januára 2019, ktorým žalobe vyhovel a sťažovateľke priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Proti rozsudku podala žalovaná odvolanie.

4. Krajský súd uznesením č. k. 8Co/233/2019-313 z 11. júna 2020 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci v dôsledku nesprávnej aplikácie právnych predpisov. V ďalšom konaní mal súd prvej inštancie posúdiť opodstatnenosť tvrdení sťažovateľky, z ktorých vyvodzovala dôvodnosť svojho nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, ako aj relevantnosť argumentácie žalovanej viazaný pritom právnym názorom odvolacieho súdu.

5. Okresný súd následne o žalobe rozhodol druhým rozsudkom zo 7. februára 2023, ktorým žalobu zamietol a žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

6. O odvolaní sťažovateľky proti rozsudku okresného súdu rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 8CoCsp/20/2023-371 z 26. septembra 2023, ktorým rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. Proti tomuto rozsudku podala sťažovateľka dovolanie.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 9Cdo/25/2024 z 10. decembra 2025 rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, keďže uplatnený dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku bol nielen prípustný, ale aj dôvodný. Dovolací súd konštatoval, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné, keďže sa súd nevysporiadal so všetkými relevantnými argumentmi a okolnosťami prípadu. V súlade s judikatúrou ústavného súdu má súd *ex offo* povinnosť vysporiadať sa vo svojom rozhodnutí so všetkými konkrétnymi okolnosťami prípadu a odôvodniť, či preskúmanie bonity spotrebiteľa veriteľom bolo v súlade so slovenskými právnymi predpismi a s normami európskeho práva. V predmetnej veci sa súdy prvej aj odvolacej inštancie nevysporiadali s kľúčovými tvrdeniami sťažovateľky, najmä s otázkou jej životných výdavkov, predchádzajúcej ekonomickej situácie a s argumentom, že dôkazné bremeno posúdenia bonity nesie veriteľ. Odvolací súd sa nevysporiadal ani s argumentáciou sťažovateľky týkajúcou sa správnosti výpočtu ročnej percentuálnej miery

nákladov a celkovej sumy úveru, a preto aj v tejto časti vyhodnotil jeho rozhodnutie ako nepreskúmateľné.

8. Krajský súd opätovne o odvolaní sťažovateľky konal pod sp. zn. 8CoCsp/5/2026 a o odvolaní rozhodol rozsudkom z 28. apríla 2026 tak, že zmenil rozsudok súdu prvej inštancie.

II.

Argumentácia sťažovateľky

9. Sťažovateľka poukazuje na skutočnosť, že súdne konanie trvá už od 30. januára 2018, keď podala návrh na vydanie platobného rozkazu, teda už viac ako 8 rokov. Z chronológie úkonov všeobecných súdov sa pritom javí, že ich postup je neefektívny a nesústreďený a taký, ktorý zjavne spôsobil a spôsobuje porušovanie všetkých uplatnených práv sťažovateľky a prietahy v konaní.

10. Vo veci sťažovateľky pritom ide o mimoriadne jednoduchú vec spočívajúcu v rozhodovaní o uplatnenom peňažnom nároku zo spotrebiteľskej zmluvy, ktorú súdy prejednávajú bežne. Sťažovateľka svojím konaním nedala príčinu pre nečinnosť a prietahy v postupe súdu, naopak, sama sa aplikácie relevantných právnych noriem dovoľavala, ale neúspešne. Zbytočné a nedôvodné prietahy v konaní vznikajú nekonaním, resp. neefektívnym konaním súdov, čo má za následok, že sťažovateľka je mimoriadne dlhú dobu v stave právnej neistoty týkajúcej sa nároku, ktorý si proti žalovanej uplatňuje, čo má za následok, že vec nie je ani po 8 rokoch súdneho konania právoplatne skončená. Súd prvej inštancie a odvolací súd síce vydali dve rozhodnutia vo veci samej, ale formálne neodstránili stav právnej neistoty a ani v jednom z nich si nespĺnili namietané *ex offo* prieskumné povinnosti.

11. Súdmi vedené konanie objektívne spôsobuje sťažovateľke nemajetkovú ujmu. Sťažovateľka je už roky vystavená stavu neistoty, či a kedy bude o jej veci konečne rozhodnuté zákonným, preskúmateľným a ústavne súladným spôsobom. S tým je nevyhnutne spojený dlhodobý pocit frustrácie, bezmocnosti a oslabenej dôvery v efektívnosť súdnej ochrany. Za takých okolností samotné konštatovanie porušenia práv a prípadný príkaz konať bez zbytočných prietahov nepredstavujú úplnú a dostatočnú satisfakciu.

III.

Vyjadrenie krajského súdu a replika sťažovateľky

III.1. Vyjadrenie krajského súdu:

12. K prijatej ústavnej sťažnosti sa vyjadril aj predseda krajského súdu podaním z 29. apríla 2026. V úvode poukázal na vyjadrenie sudkyne spravodajkyne, ktorá chronologicky zhrnula priebeh odvolacích konaní. Vo vzťahu k ostatnému odvolaciemu konaniu uviedla, že odvolanie sťažovateľky bolo predložené krajskému súdu 23. februára 2026, ktorý rozsudkom sp. zn. 8CoCsp/5/2026 z 28. apríla 2026 zmenil rozsudok súdu prvej inštancie. Predseda krajského súdu vyhodnotil ústavnú sťažnosť vo vzťahu k postupu krajského súdu v predmetných odvolacích konaniach s prihliadnutím na dĺžku jednotlivých konaní (8 mesiacov, 2 mesiace, 2 mesiace) za nedôvodnú.

III.2. Replika sťažovateľky:

13. Vzhľadom na obsah vyjadrenia krajského súdu bez jeho obsahového vplyvu na rozhodovanie ústavného súdu v jeho jednotlivých aspektoch nepovažoval ústavný súd za potrebné vyzývať sťažovateľku na zaujatie stanoviska k danému vyjadreniu a pristúpil k meritórnemu posúdeniu dôvodnosti ústavnej sťažnosti.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

14. Ústavný súd v zmysle § 58 ods. 3 prvej vety zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že na základe podaní účastníkov je zrejmé, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

15. Podstata námietok sťažovateľky je založená na tvrdení, že doterajšia ochrana jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov nie je zavinením krajského súdu v napadnutom konaní dostatočne rýchla a účinná.

16. Ústavný súd pri rozhodovaní o ústavnej sťažnosti namietajúcej porušenie citovaného základného práva vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04, III. ÚS 154/06, II. ÚS 118/2019).

17. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 302/2020). Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd spravidla zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú (i) právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, (ii) správanie účastníka súdneho konania a (iii) postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou ESLP v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa.

18. Pri posudzovaní prvého kritéria, a to zložitosti veci, dospel ústavný súd k záveru, že rozhodovanie všeobecných súdov o žalobách v oblasti tzv. spotrebiteľského práva tvorí pomerne rozšírenú a bežne prejednávanú agendu všeobecných súdov. Ústavný súd v prerokovanej veci neidentifikoval prvok skutkovej alebo právnej zložitosti veci. V uvedenej veci nejde o zjavne privilegovaný typ konania (napr. úprava práv a povinností k maloletým, veci týkajúce sa osobnej

slobody a pod.). Z obsahu ústavnej sťažnosti ani vyjadrenia krajského súdu nevyplýva žiadna osobitná okolnosť, na základe ktorej by napadnuté konanie bolo možné považovať za osobitne skutkovo alebo právne zložité.

19. V konaní o ústavnej sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov ústavný súd okrem zložitosti veci skúma aj to, akým spôsobom sa na prietáhoch konania podieľa osoba, ktorá podala ústavnú sťažnosť. Ústavný súd nezistil také okolnosti, ktoré by mali byť osobitne zohľadnené na ťarchu sťažovateľky pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v dotknutom konaní k zbytočným prietáhom.

20. V súvislosti s ústavným prieskumom postupu krajského súdu v napadnutom konaní ústavný súd z obsahu ústavnej sťažnosti, predložených príloh a vyjadrenia krajského súdu zhrnul, že odvolanie podané proti prvému rozsudku súdu prvej inštancie bolo krajskému súdu predložené 16. októbra 2019 (sp. zn. 8Co/233/2019), ktorý o ňom rozhodol zrušujúcim rozsudkom z 11. júna 2020. Odvolanie podané sťažovateľkou proti druhému rozsudku súdu prvej inštancie bolo krajskému súdu predložené 27. júla 2023 (sp. zn. 8CoCsp/20/2023) a odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil rozsudkom z 26. septembra 2023. Na základe dovolania podaného sťažovateľkou bola vec 21. februára 2024 predložená dovolaciemu súdu, ktorý uznesením z 10. decembra 2025 rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie s tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné, keďže sa súd nevysporiadal so všetkými relevantnými argumentmi a okolnosťami prípadu (bod 7 tohto rozhodnutia). Vec sťažovateľky bola 23. februára 2026 predložená krajskému súdu na opätovné rozhodnutie o odvolaní (sp. zn. 8CoCsp/5/2026), o ktorom bolo rozhodnuté rozsudkom z 28. apríla 2026, ktorý zmenil rozsudok súdu prvej inštancie. Spis bol okresnému súdu vrátený 6. mája 2026.

21. Pri rozhodovaní o prvom odvolaní sa vec nachádzala na odvolacom súde 8 mesiacov. Po vydaní druhého rozsudku okresným súdom 7. februára 2023 vo veci sťažovateľky rozhodoval buď odvolací súd, alebo dovolací súd. K predĺženiu celého konania prispel krajský súd tým, že jeho rozsudok bol dovolacím súdom zrušený z procesných dôvodov, v dôsledku čoho bol povinný o odvolaní opätovne rozhodovať. Uvedené svedčí o neefektívnom postupe krajského súdu.

22. V okolnostiach danej veci musí ústavný súd zdôrazniť, že čas konania na inštančne nadriadenom súde v prípade zrušenia rozhodnutia z procesných dôvodov ide aj na „vrub“ súdu, ktorému sa rozhodnutie zrušilo. Podľa názoru ústavného súdu podiel krajského súdu na doterajšej dĺžke napadnutého konania je neprehliadnuteľný. Prvé odvolacie konanie trvalo 8 mesiacov, druhé odvolacie konanie 2 mesiace a 2 mesiace prebiehalo aj ostatné odvolacie konanie. V dôsledku neefektívnej činnosti odvolacieho súdu bolo konanie predĺžené aj o dovolacie konanie, ktoré v konečnom dôsledku trvalo takmer dva roky.

23. Vychádzajúc z uvedeného, zohľadniac aj celkovú dobu konania od roku 2018, ústavný súd dospel k záveru, že postupom krajského súdu v napadnutom konaní došlo k vzniku zbytočných prietáhov, a tým k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prerokovanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto rozhodnutia.

24. Vo vzťahu k základnému právu na súdnu ochranu ústavný súd poukazuje na to, že v systematike ústavy sú primeraná celková dĺžka, rýchlosť a plynulosť súdneho konania

obsahom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 38 ods. 2 listiny, a nie základného práva (na súdnu ochranu) podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 listiny. Ústavný súd v danej súvislosti poukazuje na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov nespadá pod ochranu čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 36 ods. 1 listiny), ibaže by namietané porušenie tohto základného práva dosahovalo takú intenzitu, že by s ohľadom aj na ďalšie konkrétne okolnosti daného prípadu (najmä ak by bol výsledok napadnutého konania pre extrémne priet'ahy v konaní pre sťažovateľa už bezpredmetný) bolo možné uvažovať o odmietnutí spravodlivosti (napr. IV. ÚS 242/07). V tomto prípade ale nejde ani o extrémne priet'ahy a nemožno uzavrieť ani to, že by bol výsledok napadnutého konania pre sťažovateľku už bezpredmetný, a teda celkom zjavne nemožno hovoriť o odmietnutí spravodlivosti s ohľadom na konštatované priet'ahy v napadnutom konaní. Ústavný súd preto v časti ústavnej sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 listiny sťažovateľke nevyhovel (bod 4 výroku tohto rozhodnutia).

V.

Prikázanie vo veci konať a priznanie primeraného finančného zadosťučinenia

25. V súlade s čl. 127 ods. 2 ústavy v spojení s § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže prikázať, aby ten, kto porušil základné práva a slobody sťažovateľa svojou nečinnosťou, vo veci konal.

26. V čase rozhodovania ústavného súdu o namietanom porušení práv sťažovateľky je napadnuté konanie vedené krajským súdom pod sp. zn. 8CoCsp/5/2026 skončené a vec bola vrátená súdu prvej inštancie. Prípadný výrok ústavného súdu prikazujúci krajskému súdu postupovať v posudzovanom konaní bez priet'ahov by bol preto neadekvátny súčasnému stavu uvedeného konania. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd požiadavke sťažovateľky, aby prikázal krajskému súdu v napadnutom konaní konať bez zbytočných priet'ahov, nevyhovel (bod 4 výroku tohto rozhodnutia).

27. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (I. ÚS 15/02, III. ÚS 10/02, III. ÚS 17/02, I. ÚS 257/08, III. ÚS 45/2012, IV. ÚS 132/2012, I. ÚS 70/2012). Tak to je aj v prípade sťažovateľky, ktorá požadovala jeho priznanie vo výške 5 100 eur (spoločne a nerozdielne aj okresným súdom, keďže v ústavnej sťažnosti namietala porušenie označených práv aj postupom tohto súdu, avšak v tejto časti nebola pri predbežnom prerokovaní úspešná).

28. Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných EŠLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

29. Vzhľadom na konštatované zbytočné priet'ahy krajského súdu, berúc do úvahy všetky okolnosti daného prípadu, a teda aj v kontexte celkovej dĺžky konania (vrátane konania pred súdom prvej inštancie) a aj jeho charakteru a dopadu na sťažovateľku, ústavný súd, majúci na pamäti to, že cieľom priznania primeraného finančného zadosťučinenia je len zmiernenie ujmy pocit'ovanej z porušenia základných práv alebo slobôd zaručených ústavou, resp. záväznou medzinárodnou

zmluvou, považoval priznanie sumy 2 500 eur sťažovateľke za primerané finančné zadost'učinenie (bod 2 výroku tohto rozhodnutia). Vo zvyšku požadovaného primeraného finančného zadost'učinenia ústavnej sťažnosti nevyhovel (bod 4 výroku tohto uznesenia).

VI. Trov konania

30. Ústavný súd napokon rozhodol aj o náhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku jej právneho zastúpenia.

31. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľky ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Úhradu trov konania priznal ústavný súd sťažovateľke v rozsahu za dva úkony právnej služby, a to prevzatie a prípravu zastúpenia (z 11. marca 2026) a podanie ústavnej sťažnosti (z 1. apríla 2026). Tarifná odmena za jeden úkon právnej služby v roku 2026 predstavuje sumu 396,50 eur a režijný paušál v roku 2026 sumu 15,86 eur. Ústavný súd teda sťažovateľke priznal náhradu za dva úkony právnej služby vrátane dane z pridanej hodnoty celkovo teda vo výške 1 014,41 eur (bod 3 výroku tohto rozhodnutia).

32. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je krajský súd povinný uhradiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľky (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 Civilného sporového poriadku) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

33. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. mája 2026

Libor Duľa
predseda senátu